

Mot Organisation

Guiseppe Ciancabilla

Mot Organisation

Vi kan inte fatta att anarkister etablerar punkter att systematiskt följa som vore de fasta trossatser. Eftersom att även om en uniformering av perspektiv på det taktiska tillvägagångssättet att följa antas, så utförs dessa taktiker på hundra olika sätt, med tusen varierande detaljer.

Därför vill vi inte ha taktiska program och som konsekvens därav vill vi inte ha organisation. När vi har etablerat det vi vill uppnå, målet vilket vi strävar efter, lämnar vi sedan varje anarkist fri att välja från de medel som dennas sinne, dennas utbildning, dennas temperament, dennas kämparanda anser bäst för den. Vi vill inte skapa fasta program och vi vill in forma små eller stora partier. Istället samlas vi spontant, utan permanenta kriterier, enligt ögonblickliga affiniteter för specifika syften och vi ändrar konstant dessa grupper, så snart syftet för vilket vi förenats har upphört och andra mål och behov uppkommer och utvecklas inom oss, och driver oss till att söka nya kollaboratörer, personer som tänker som vi gör i denna specifika omständighet.

När någon av oss inte längre sysselsätter sig själv med att skapa en fiktiv rörelse bestående av individuella sympatisörer och de med svagt samvete, utan istället skapar ett aktivt underblåsande av idéer som, likt piskrapp, får en att tänka, får den ofta höra från sina kamrater att de under flera år vant sig vid en annan kampmetod, eller att den är en individualist, eller en ren anarkismens teoretiker.

Det stämmer inte att vi är individualister, om en försöker att definiera detta ord i termer av isolerande element som skyr varje förening i det sociala sammanhanget och förutsätter att individen skulle kunna vara tillräcklig på egen hand. Men när vi själva stöttar utvecklingen av individens fria initiativ, var finns anarkisten som inte vill vara skyldig till denna sorts individualism? Om anarkisten är en som strävar efter befrielse från varje moralisk och materiell auktoritet, hur skulle den inte kunna hålla med om att bekräftelsen av ens individualitet, fri från alla skyldigheter och yttre auktoritära inflytanden, är i högsta grad välvillig, är den säkraste indikation på ett anarkistiskt medvetande? Vi är inte heller rena teoretiker eftersom att vi tror på idéns effektivitet, mer än på individens. Hur beslutas aktioner om inte igenom tanken? Så, att producera och hålla en tankerörelse vid liv är, för oss, det mest effektiva medlet för att bestämma strömmen av anarkistiska handlingar, både i praktisk kamp och i kampen för realiserandet av idealet.

Vi motsätter oss inte organisatörer. De kommer att fortsätta med sin taktik, om de känner för det. Om det, så som jag tror, inte gör någon större nytta, kan det inte heller göra någon större skada. Men för mig verkar det som om de har förvirrat sig, när de skriker sitt varningsrop och svartlistar oss antingen som vildar eller teoretiska drömmare.

Det Anarkistiska Biblioteket

Giuseppe Ciancabilla
Mot Organisation

Willful Disobedience, vol 4, no 3-4
Se även kortbiografen om Ciancabilla som finns i biblioteket.

sv.theanarchistlibrary.org